

Sygnatura akt **VII K 569/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wołowie w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Paprocki

Protokolant Monika Nowak

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2014 roku i 27 maja 2014 roku

sprawy

J. T., syna J. i A. z domu S., urodzonego (...) w B.

oskarżonego o to, że

w dniu 29 kwietnia 2013r. na skrzyżowaniu dróg G. – B. – B. – W. kierując samochodem osobowym m-ki V. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył przepisy w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc od B. w kierunku B. nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu poruszającemu się prawidłowo kierującemu samochodem osobowym m-ki P. (...) o nr rej. (...) K. G., w wyniku czego doprowadził do zderzenia obu pojazdów, przy czym w następstwie wypadku obrażenia ciała odnieśli kierujący pojazdem P. (...) K. G. w postaci wieloodłamowego, zmiążdżeniowego złamania nasady bliższej kości łokciowej lewej, rany głowy – czoła i powieki oka lewego, stłuczenia kolana prawego, stopy lewej, klatki piersiowej po lewej skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej dni siedmiu (art. 157 § 1 kk) oraz pasażer A. W. w postaci złamania miednicy, złamania prawego przedramienia, stłuczenia głowy skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej dni siedmiu (art. 157 § 1 kk),

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego J. T. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 177 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie wymierzonej kary pozbawienia wolności na okres 2 lat próby;

III. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego J. T. na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. G. kwotę 420 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru;

IV. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego J. T. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. W. kwotę 720 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru;

V. na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę 120 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 kwietnia 2013 r. J. T. kierował samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) i jechał drogą w kierunku W., jadąc od miejscowości B. i dojeżdżał do skrzyżowania z drogą relacji B. – G..

Do tego samego skrzyżowania z przeciwnego kierunku zbliżał się pojazd marki P. (...) o nr rej. (...), którym kierował K. G., a jako pasażer jechał nim A. W..

Gdy J. T. zbliżał się do skrzyżowania, w tym samym czasie na skrzyżowaniu tym zatrzymał się jadący w tym samym kierunku i wykonujący manewr skrętu w lewo w kierunku B. samochód ciężarowy, którego kierowca miał włączony lewy kierunkowskaz i ustępował pierwszeństwa przejazdu nadjeżdżającemu z przeciwka pojazdowi P. (...).

J. T. jechał z nadmierną prędkością i nieprawidłowo obserwował drogę, w wyniku czego za późno zauważył przygotowujący się do skrętu w lewo samochód ciężarowy. Rozpoczął hamowanie, jednak nie mogąc uniknąć zderzenia z samochodem ciężarowym, zjechał na lewy pas dla przeciwnego kierunku ruchu, gdzie zderzył się czołowo z prawidłowo nadjeżdżającym pojazdem P. (...).

Dowód:

- protokół oględzin miejsca wypadku i plan, k. 2-3, 4,
- materiał poglądowy, k. 5-12,
- protokoły oględzin pojazdów, k. 13-14, 15-16,
- zeznania A. W., k. 58-59,
- zeznania K. G., k. 78-79,
- wyjaśnienia J. T., k. 106, 168,
- opinia biegłego, k. 114-119.

W wyniku wypadku K. G. doznał obrażeń ciała w postaci wieloodłamowego zmiążdżeniowego złamania nasady bliższej kości łokciowej lewej, rany głowy – czoła i powieki oka lewego, stłuczenia kolana prawego, stopy lewej i klatki piersiowej po stronie lewej, skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej siedmiu dni.

A. W. w wyniku wypadku doznał obrażeń ciała w postaci złamania miednicy, złamania prawego przedramienia i stłuczenia głowy, skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej siedmiu dni.

Dowód:

- opinie sądowo – lekarskie, k. 73, 74.

Sąd zważył:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wina, sprawstwo i okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzuconego mu czynu nie budziły wątpliwości sądu.

Ustalając stan faktyczny sąd oparł się na dowodach w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków oraz dowodach z dokumentów, a także dowodzie z opinii biegłego.

Wszystkie zebrane w sprawie dowody, łącznie z wyjaśnieniami przynajmniej się do sprawstwa i winy oskarżonego, jednoznacznie wskazywały na to, że oskarżony nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w wyniku czego doszło do zderzenia się opisanych w ustaleniach faktycznych pojazdów.

Oskarżony, zbliżając się do skrzyżowania, nieprawidłowo obserwował pole jazdy i jechał z nadmierną prędkością. Nie zauważył w porę samochodu ciężarowego, co skutkowało podjęciem przez niego manewru obronnego w postaci zjechania na lewy pas jezdni przeznaczony dla pojazdów jadących z przeciwka i wymuszeniem pierwszeństwa przejazdu, a w konsekwencji zderzeniem z prawidłowo nadjeżdżającym pojazdem P..

W tym stanie rzeczy sąd dał wiarę wszystkim zebranych w sprawie dowodom, jako jasnym, logicznym i wzajemnie się uzupełniającym.

Oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 177 § 1 kk, zgodnie z którym kto, naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Oskarżony nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, bowiem nie obserwował prawidłowo drogi, jechał z nadmierną prędkością, doprowadzając tym samym do zderzenia.

Obrażenia obu pokrzywdzonych naruszyły czynności narządów ich ciała na czas przekraczający siedem dni, co wynika z treści opinii sądowo – lekarskich przytoczonych w ustaleniach faktycznych.

Wymierzając karę sąd miał na uwadze dyspozycje z art. 53 kk i uznał, że właściwą reakcją na czyn oskarżonego będzie wymierzenie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby.

Sąd wziął pod uwagę fakt, że oskarżony nie był dotychczas karany, choć nie traktował tej okoliczności jako łagodzącej.

Oskarżony, choć nie naruszył zasad bezpieczeństwa w ruchu w sposób poważny, to konsekwencje tego naruszenia nosiły już takie znamiona. Pokrzywdzeni doznali bowiem złamań, które w istotny sposób naruszyły czynności narządów ciała. W tym stanie rzeczy sąd uznał, że kara pozbawienia wolności jest karą właściwą w świetle odniesionych przez pokrzywdzonych obrażeń.

Jednocześnie sąd uznał, że warunki osobiste oskarżonego, wyrażona skrucha i zrozumienie wagi swojego czynu, przyznanie się do jego popełnienia i prezentowana w toku procesu postawa skłaniają do warunkowego zawieszenia kary na okres 2 lat próby. W stosunku do oskarżonego zaistniała pozytywna prognoza kryminologiczna i zdaniem sądu można przypuszczać, że pomimo warunkowego zawieszenia wykonania kary, nie popełni on podobnego przestępstwa w przyszłości. Tak wymierzona kara może zatem spełnić swoje cele.

Sąd nie uwzględnił wniosków o orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 kk, bowiem jak wynika z wyjaśnień oskarżonego posiadał on ubezpieczenie OC i pokrzywdzonym zostały już wypłacone odszkodowania. W tym stanie rzeczy uznać należało, że pokrzywdzeni roszczeń w tym zakresie, jeśli nie zostały one zaspokojone w pełnym zakresie, mogą dochodzić od ubezpieczyciela oskarżonego. Sąd karny, nie dysponując pełnymi danymi w zakresie wysokości wypłaconych pokrzywdzonym odszkodowań, nie mógł właściwie odszkodowań miarkować. Istniało bowiem niebezpieczeństwo zasądzenia kwot, które łącznie z przyznanymi już odszkodowaniami, przekraczałyby wartość rzeczywistej szkody. Prowadzenie zaś rozbudowanego postępowania dowodowego w powyższym zakresie oraz dokładna analiza skutków odniesionych przez pokrzywdzonych obrażeń i poniesionych z tym kosztów, prowadziłyby do niezasadnego przedłużenia postępowania karnego.

Na mocy art. 627 kpk zasądzone od oskarżonego kwoty 420 zł i 720 zł na rzecz oskarżycieli posiłkowych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocników z wyboru. Kwoty te zostały zasądzone w oparciu o przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...)

Oskarżony pracuje i uzyskuje stałe dochody, w związku z czym obciążono go kosztami sądowymi.